

Mulighed for, at det ved en Taksationsforretning kan hænde, at en eller anden Mand faar noget mindre, end han mulig burde have; i andre Tilfælde er der maaske adskillige, der faa langt mere, end de burde have. I det store og hele tror jeg, at det maa siges, at de Godtgørelser, der tilstaas ved Taksationerne, navnlig hvor der er Tale om Udvidelser af bestaaende Jernbaneanlæg, i Reglen ere rundeliggende. Hvorvidt der i dette specielle Tilfælde skulde være takseret for lavt, maa jeg for saa vidt lade staa hen. Jeg skal kun tilføje, at Forholdet er dette, at Manden oplyser, at han i 1896 paa Spekulation har købt et Grundstykke, som han har betalt med 16,472 Kr., medens den Erstatning, der er fastsat af Taksationskommissionen, er 16,215 Kr. Han har altsaa paa det nærmeste faaet det samme, som han selv angiver at have betalt for Grunden, men han siger, at han ved at eje Arealet i Mellemtiden har lidt et Rentetab, og det er dette, han ønsker erstattet. Det forekommer mig naturligt, at man maa gaa ud fra, hvad det paagældende Areal ved Ekskroptionen virkelig er værd, og at Prisen, som tidligere er bleven betalt, eller Udgifter eller Rentetab, der mulig er lidt, vil det være noget vanskeligt at inddrage under Taksationen. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa; den faktiske Vurdering i det enkelte Tilfælde er noget, som Ministeren aldeles ikke er kaldet til at udtale nogen Mening om. Hvis man derimod skulde mene, at de gældende Regler for Taksationskommissionernes Sammensætning ere mangelfulde, ikke fuldt betryggende, saa vilde det være paa sin Plads at foretage en Ændring i Lovreglerne derom. Det har oftere været paa Bane, om det ikke kunde være ønskeligt at instituere en Overtaksationskommission, saaledes at der for de eksproprierede blev en Appellinstans, til hvilken de kunde ty i Tilfælde af Misfornøjelse. Dette er et Spørgsmaal, der oftere har været fremdraget her i Salen, men som ikke hidtil kan siges at have vundet saa megen Tilslutning, at der fra Regeringens Side har været tilstrækkelig Anledning til at tage denne Tanke op og fremsætte et Lovforslag derom. Men hvis der skulde gøres noget i Anledning af Klagemaal af denne Art, synes dette mig at maatte blive den Vej, man maa gaa.

Mølgaard-Nielsen: Jeg vil bringe Finansudvalget en Tak, fordi det har indstillet Andragende under Nr. 12 i Betænkningen til at henvises til Finansministerens

Undersøgelse, og særlig vil jeg bringe den ærede Ordfører en Tak for hans Motivering af Forslaget, der jo gik ud paa, at han fandt, at der burde øves Retfærdighed mod denne Mand, hvilket han paaviste maatte kunne ske ved at opfylde hans Andragende. Sagen er jo den, at han ikke kan skaffe de Papirer til Veje, der ønskes, og det er ikke saa mærkeligt, da det er 43 Aar siden, at han var i Tjenesten. Jeg kan fuldt ud slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser, og har ikke noget nyt at fremføre. Det glædede mig at høre af den ærede Ordfører, at Finansministeren stillede sig velvillig til Sagen, og nu har jeg jo ogsaa hørt Ministerens egne Udtalelser, saa at den skete Indstilling derefter vel nærmest kan betegnes saaledes, at Andragendet er henvist til Ministeren i Stedet for til hans Undersøgelse, idet han jo selv fremhævede, at ogsaa han fandt det ugørligt at fremkomme med nye Oplysninger. Det er ikke længere siden end i Sommer, at jeg talte med Manden, og han erklærede, at skønt han havde gjort sig Umage derfor, fandt han det umuligt at fremskaffe ny Oplysninger, men da han er en paalidelig og sanddrue Mand, er jeg overbevist om, at hvad der er fremført i Andragendet, er den fulde Sandhed, og derfor har jeg nu et godt Haab om, at Andragendet vil finde en velvillig Behandling hos den højtærede Minister. Det vil jo ogsaa nok give sig til Kende her i Salen derved, at ærede Medlemmer ville give det deres Tilslutning, hvad der jo var en Betingelse fra den højtærede Ministers Side. Dermed skal jeg anbefale Sagen.

Ordføreren (Jens Bush): Ja, jeg vil sige den ærede Finansminister Tak for hans velvillige Udtalelser ikke alene om de to Andragender, men ogsaa om det tredje under Nr. 10. Om Finansministeren nu vil have, at Udgifterne i Anledning af Nr. 11 om den pensionerede Sergeant skulle afholdes af Krigsministeriet i Stedet for af Finansministeriet, er mig ligegyldigt, naar blot Manden faar Pengene; det skal jeg ikke sige noget om, og det er vel Hovedsagen for Manden, at han faar Understøttelsen. Men jeg takker for den velvillige Udtalelse. Det samme gælder Nr. 12 og Nr. 10. Der udtalte den ærede Minister sig jo saa velvilligt, at den ærede Ændringsforslagsstiller jo virkelig ikke kan forlange mere. For det er ganske rigtigt, hvad han sagde, at i en Skrivelse fra Finansministeriet af 30.